

GESCHIEDENIS

wichelen door de eeuwen heen

De eerste vermelding in de westerse literatuur over wichelen stamt uit de vijfde eeuw, toen Herodotus in een verslag van zijn reis door Scythia, ten noorden van de Zwarte Zee, schreef over het gebruik van een gevorkte tak of stok om water te vinden.

Een munt uit 936 vormt het oudst bekende onweerlegbare bewijs van wichelpraktijken in de vorm van een afbeelding van een mannetje met een gevorkte stok in een mijngebied.

Begin zestiende eeuw verklaarde Maarten Luther dat wichelen 'het werk van de duivel' was en als zodanig is het eeuwenlang door kerkelijke instanties veroordeeld. Gelukkig is de kennis van het gebruik van wichelinstrumenten behouden gebleven en doorgegeven.

In diezelfde eeuw verscheen er een verhandeling over mineralen en metalen van de Duitse geleerde Georgius Agricola, *De Re Metallica*, waarin de techniek van het wichelen tot in detail staat beschreven. Hoewel de schrijver, die zich maar al te zeer bewust was van het occulte aanzien van het wichelen, de delvers aanriep om geen gebruik te maken van de 'magische twijg', werd het werk gretig geraadpleegd.

BOVEN: mijnwerkers gebruiken magische wichelroedes om verborgen ertsaders te ontdekken, uit *De Re Metallica* door Georgius Agricola, 1566. Het wekte aanzienlijke interesse van de industrie in Europa hoewel Agricola zelf, zich scherp bewust van het feit dat deze vauilgheid werd geassocieerd met het occulte, de mijnwerkers vermanend toesprak 'geen gebruik te maken van de betoverende twijg'. Tegenoverliggende pagina: De wichelaar ontmaskerd, frontispice van *Das Entlarvete Idolum*, door T. Albinus, 1704.

INSTRUMENTEN

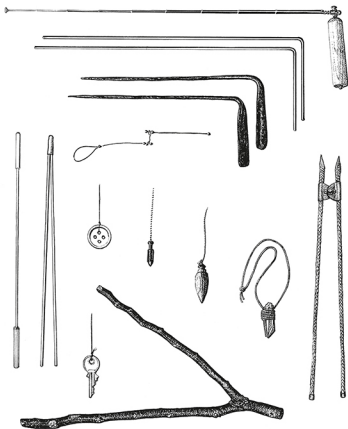
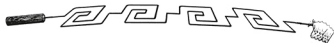
zolang het maar werkt

Er zijn bijna net zoveel soorten wichelinstrumenten als er geoefende wichelaars zijn. Sommige instrumenten vallen op door hun vernuft, andere door hun bijna lachwekkende vorm, zoals een roede gebogen in een meandermotief en een met kant omwikkeld uiteinde (onder).

Het doet er niet toe welk instrument er wordt gebruikt, zolang het maar werkt. Het instrument is een doorgeefluik tussen de geest van de wichelaar en datgene wat wordt gezocht; het versterkt wat de wichelaar ziet en voelt.

De meeste mensen leren wichelen met een haakroede, een pendel of een vorkroede; een enkeling geeft de voorkeur aan een dobber- of hengelroede. De vorkroede was oorspronkelijk het meest gebruikte instrument, omdat deze vorm eenvoudig te snijden was uit een heg op de plaats waar men wilde zoeken. Ook hengelroedes waren gemakkelijk te maken uit dunne, lichtgebogen takken. Bij de Romeinen was vooral de pendel populair; later werden er ook roedes van metaal gemaakt.

Sommige geoefende wichelaars gebruiken slechts hun handen, waarbij hun vingers bewegen als een bundeltje L-vormige haakroedes of waarbij de communicatie verloopt via trilling van de duimen op de wijsvingers. Tegenwoordig worden roedes ook wel van een lichtgewicht materiaal als koolstofvezel gemaakt.

Kies uw wapen: telescopische haakroede van Alan Heiss, van zakformaat uitschuifbaar tot 65 centimeter; handgesmide roedes van de schrijver; de lastige lusroede van Guy Underwood; 20 centimeter lange vorkroedes van koolstofvezel; zweeproede met koperen scharnier.

GEZONDHEID EN ALLERGIEËN

een handig gereedschap

We worden ons steeds bewuster van de gezondheidsrisico's als gevolg van het gebruik van chemische stoffen ter verbetering van de smaak of de houdbaarheid van voedingsmiddelen. Wichelen is een goede manier om erachter te komen wat wel en niet goed voor iemand is, waar iemand wel of niet allergisch voor is.

Als wichelinstrument kunt u een pendel, een enkele haakroede of een hengelroede gebruiken, zodat u een hand vrij hebt om met uw wijsvinger langs een lijst met chemicaliën, medicijnen, voedingsmiddelen, dranken, planten, zaden enzovoort te gaan, waarbij u bij elk product op de lijst de vraag stelt of degene die het betreft allergisch is voor het product in kwestie. Wat misschien nog wel belangrijker is dan erachter komen welke producten schadelijk zijn voor iemand, is erachter komen wat juist goed is. In mijn geval valt mijn favoriete whisky gelukkig in die laatste categorie.

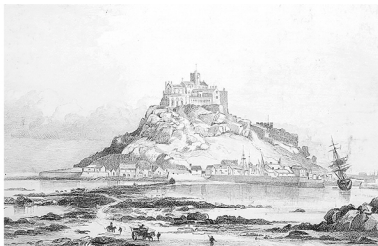
Hoe goed of slecht iets voor u is, kunt u bepalen aan de hand van de snelheid en de kracht waarmee het wichelinstrument beweegt. Zelf gebruik ik een haakroede met een afgeplat handvat om de beweging beter te kunnen voelen. Na enige oefening zult u de verschillen beter kunnen duiden en ze een 'waarde' kunnen toekennen.

HEILIGE PLAATSEN

krachtcentra

Hoe belangrijk energielijnen en krachtcentra in het verre verleden waren, blijkt uit het bestaan van monumenten als Avebury en Stonehenge in het Engelse Wiltshire. Maar ook de kleinere steenkringen die verspreid over het land te vinden zijn, getuigen van de discipline en het onwankelbare geloof waarmee generatie na generatie aan deze heiligdommen is gebouwd. Het is ons geluk dat er voor een vorm van bouwen is gekozen die de tand des tijds weet te doorstaan. Een heilige steenkring is een van de beste plekken om naar aarde-energie te wichelen. Vanuit de omgeving leiden vaak acht energiebanen naar een steenkring toe. U vraagt op de gebruikelijke wijze aan uw wichelinstrument om u naar het energiecentrum te leiden, dat niet per se ook het geometrische middelpunt is. Van daaruit probeert u de energiespiraal te traceren. Binnen een steenkring lopen er energielijnen vanuit het centrum in de richting van de afzonderlijke stenen van de kring, die elk een eigen energieveld hebben en ook onderling door energielijnen verbonden zijn. Samen vormen deze lijnen en velden een complex energetisch netwerk (rechtsonder).

BOVEN: Sint-Michaelberg, Cornwall, waar twee paar mondiale energielijnen elkaar kruisen. De Michael- en Marylijnen lopen van NO-ZW, terwijl het andere paar, de Apollo- en Athenalijnen lopen van NW-ZO en het Kanaal naar Sint-Michaels tweelingberg kruisen, Sint-Michel in het Verenigd Koninkrijk (tegenoverliggende pagina). Ze gaan dan verder naar Bourges en Cluny in Frankrijk, en weer verder door Sacra di San Michele, Pisa, Siena, Assisi en Promontorio Gargano in Italië en door Delphi en Athene in Griekenland en uiteindelijk gaan ze naar het Karmelgebergte in het Heilige land.

